

26. Ποντικοί και κάτα

Εις ένα σπίτι ήσαν πολλοί ποντικοί και μία κάτα εδιέβη εκεί και καθημέραν εκυνήγα. Και οι ποντικοί, επειδή ολιγόστευαν, είπον ανάμεσόν τως: «Πλέον μην κατέβομεν, ότι όλοι θέλομεν χαθεί. Και επειδή η κάτα εδώ δεν ημπορεί να ανεβεί, εμείς θέλομεν γλιτώσει.» Η δε κάτα εβουλήθη της να τους εξεπατήσει, και εγκρημίστη από ένα ξύλο και εκαμώθη πως είναι νεκρά και σκοτωμένη. Και είς από τους ποντικούς σκύπτει και λέγει της: «Ω κυρά κάτα, αγκαλά και γένεις ωσάν ασκοτύμπανος, δεν έρχομαι σιμά σου.»

Ο μύθος λέγει ότι και οι φρόνιμοι άνθρωποι, όταν γρικήσουν εκείνους οπού τους γελούν ότι τους εργάζονται, πλέο δεν τους πιστεύουν, αγκαλά και τους δείχνουν άλλο δι' άλλο.

Γιώργος Μ. Παράσογλου (επιμ.), *Ανδρόνικος Νούκιος, Γεώργιος Αιτωλός, Αισώπου μύθοι. Οι πρώτες νεοελληνικές μεταφράσεις* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη, ΣΠ 58], Εστία, Αθήνα 1993.